

Barbara Maciukiewicz-Czarnecka, Czesław Sikorski

Marcinkowo, pow. Inowrocław

Informator Archeologiczny : badania 5, 60

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MARCINKOWO, pow. Inowrocław

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Bydgoszczy i Muzeum im. Jana Kasprowicza w Inowrocławiu

Badania prowadzili mgr Barbara Maciukiewicz - Czarnocka i mgr Czesław Sikorski. Finansował WZK w Bydgoszczy i Prezydent GEM w Marcinkowie. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko z I okresu epoki brązu, osada z wczesnej epoki żelaza. Osadnictwo neolityczne.

Stanowisko położone jest na ściśniętym wzniesieniu około 100 m na południe od zabudowań Ob. Pawła Smaraczyna.

W lipcu b.r. podczas mechanicznej eksploatacji ściśniętego natrafiono na dobrze zachowany szkielet, przy którym znalezione amfer kulisty, brązową szpilę i małe naczyne kultury łużyckiej.

Na sąsiednim terenie zrobiono wykopy. Po zdjęciu humusu wystąpiła warstwa kulturowa o intensywnie ciemnym zabarwieniu, grubości 15 - 20 cm, zawierająca ułamki ceramiki kultury łużyckiej, kości zwierzęce, drobne grudki popioły, węgielki drzewne oraz ślady spalonego drewna. Związane z tą warstwą jamy różnej wielkości o przekroju niekolekowanym lub prostokątym miały takie same, jak warstwa wypełniaka. Jedną z tych jam stanowi zachowaną w negatywie chatę kultury łużyckiej.

Na podstawie uzyskanego materiału tę warstwę można określić chronologicznie na okres halstacki.

Niewielkie jamy o brunatno-szarym zabarwieniu, zawierające nierzadko ślady węgla drzewnego i nieliczne fragmenty naczyń, na podstawie ceramiki - można powiązać z kulturą amfer kulistych i kulturą ceramiki smarowej. Te jamy w większości są związane z późniejszym osadnictwem łużyckim.

Pomiędzy jamami halstackimi natrafiono na grób szkieletowy. Słabo zachowany szkielet był ułożony na rzadkim bruku kamiennym, stosowny nieregularnym owalnym obwarowaniem. Zmarły służył był na prawym boku z podkurczonymi nogami, głową skierowaną na południe. Przy głowie od strony potylicy były ustawione gliniane naczyne, w nogach położona długa szpilka brązowa. Na kości przedramienia lewej kończyny szkieletu tkwiła gruba brązowa bransoleta, zdobiona pionowymi i poziomymi żłobieniami. Grób chronologicznie można powiązać z I okresem epoki brązu.

Badania będą kontynuowane.